

MARTTI LUTHER



Uskonvanhurskauden vahvistus

Tämä kohta [1 Moos. 22:16-18] tarjoaa sängen täydellisen vahvistuksen opille uskonvanhurskaudesta, sille, että me tulemme vanhurskaiksi yksin uskosta. Eihän ole toivottava mitään muuta siunausta kuin se, joka tulee Aabrahamin siemeneltä. Teksti on täysin selvä. Mitään sukukuntia, olivatpa kuinka oikeamielisiä, viisaita ja erinomaisin lahjoin kaunistettuja, ei kuitenkaan siunata muutoin kuin sinun siemenesi kautta, Aabraham, niin etteivät ne hanki itse itsellensä siunausta, vaan saavat sen sinun siemenessäsi.

Samalla tässä kuvataan uskon luonne, mikä on sitä, että me varmasti uskomme, ettemme ole siunatut itsesämme, vaan Kristuksen kautta, joka on meidän siunauksemme. Me siunaamme siis itseämme ja päättelemme, että olemme niitä, joita tämä siunaus tarkoittaa. Uskohan on se, joka omaksuu siunauksen.

Tähän vahvistukseen tulee vielä vastustajiemme tekojen opin kumoamus. Koska kerran teot eivät ole mainittu siunaus Aabrahamin siemenen

kautta, on ilmiselvää, että kaikki, mitä kerskaillaan vanhurskaudesta tai siunauksesta tekojen avulla, on epäjumalanpalvelusta ja kirottua.

Tässä ovat pääkohdat meidän opissamme, jossa vahvistetaan vanhurskaus yksin uskosta ja kumotaan paavilaisten epäjumalanpalvelus. Johdonmukainen seuraus tästä on, etteivät paavilaiset itsekään ymmärrä mitään siitä, mitä he hokevat uskosta ja teoista. Erityisen moitittavaa on se, että heillä on epävarmuuden oppi, jolla he kumoavat juuri sen, mikä uskon tekee uskoksi, nimittäin luottamuksen.

Me taas julistamme uskoa niin monin sanoin siksi, että liittäisimme siihen luottamuksen ja varmuuden, jota me tarvitsemme ollaksemme vakuutuneet ja varmat siitä, että olemme siunatut Aabrahamin siemenen kautta.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24, Hämeenlinna 2005, s. 336-337. Suomennos Heikki Koskenniemi. Otsikko toimituksen.

Suurempiarvoisia kuin linnut

Kesän saapuessa saamme jälleen ihastella luonnon heräämistä. Puiden vihreys, kukkien puhkeaminen, lintujen laulu ja muu kesäisen luonnon kauneus ja lämpö ilahduttavat mieltämme. Ulkoisetkin asiat tuovat silmiemme eteen, mitä Jumalan sana opettaa: *“Katselkaa kaarneita: eivät ne kylvä eivätkä leikkaa, eikä niillä ole säilytyshuonetta eikä aittaa; ja Jumala ruokkii ne.”* (Luuk. 12:24)

Jumala pitää huolen kasveista ja eläimistä. Jeesus otti tämän asian vertauskuvaksi ja opetti sen avulla uskovia luottamaan Jumalan huolenpitoon. Kun uskossa turvaat Vapahtajaasi, saat luottaa siihen, että hän pitää sinusta huolen myös ruumiin puolesta.

Olemme eläneet, useimmat meistä omakohtaisesti ja koko Suomen kansakin suurelta osin, viime vuosikymmeninä harvinaista yltäkylläisyyden aikaa. Jos nykyään tavallista elintasoa nauttiva suomalainen olisi elänyt samalla tavoin vaikkapa 50 tai 100 vuotta sitten, häntä olisi silloin pidetty hyvin rikkaana ihmisenä. Jumala on maallisessa mielessä antanut kansallemme suuria lahjoja.

Yltäkylläisyyden aikaan liittyy myös vaaroja. On vaara tuudittautua siihen, että kaikki olisi hyvin, kun ulkonaiset asiat ovat hyvin. Kun kerran Jumala pitää meistä huolen maallisesti niin runsaalla tavalla, on vaara kuvitella, että muuta ei tarvittaisikaan. Samoin on vaara ajatella niin, että kun asiat ovat aineellisessa mielessä hyvin, siitä voisi päätellä, että sielunkin asiat ovat hyvin.

Tällainen päätelmä on kuitenkin väärä. Se myös helposti johdattaa kiusauksiin. Jos tyydyt vain maalliseen hyvinvointiin, on vaarana, että unohtat Jumalan sanan. Sanan käyttäminen ja sen seuraaminen jäävät



sivuasioiksi, jos maallinen onni riittää. Olet vaarassa turvautua maallisiin asioihin ja jopa kuvitella voitasi luottaa niihin Jumalan edessä. Jos niin teet, ajattelet, että olisit vain kukan tai linnun arvoinen etkä muuta tarvitsisikaan kuin maallisen huolelpidon.

Koska olet ihminen, taivasta varten luotu, tarvitset enemmän kuin huolelpidon tässä elämässä. Tarvitset vastauksen siihen, miten voit periä iankaikkisen elämän. Sitä et peri luonnostasi etkä sen tähden, että maalliset asiat ovat hyvin. Synti estää tämän. Luottaminen maailmaan ja kaikki rikkomukset Jumalan sanaa vastaan tekevät mahdottomaksi sen, että noin vain ikään kuin maallisen elämän itsestään selvänä jatkona pääsisit perille taivaaseen. Tästä syystä on tunnustettava synti Jumalan edessä ja turvattava hänen armoonsa.

Mistä sitten löydät avun sielullesi? Vapahtaja sanoi: *“Kuinka paljoa suurempiarvoiset te olette kuin linnut!”* Miksi sinäkin olet suurempiarvoinen kuin linnut? Siksi, että Jumala on luonut sinut iankaikkista elämää varten. Sinua varten hän on lähettänyt ainokaisen Poikansa kärsimään ja maksamaan syntivelkasi ristin kuolemallaan. Hän on avannut sinulle tien taivaaseen. Vapahtajan tähden sinulla on turva silloinkin, kun viimeinen hetkesi koittaa ja millään maallisella asialla ei enää ole merkitystä. Vapahtajasi tähden saat uskoa kalliit sanat: *“Sinun syntisi ovat sinulle anteeksiannetut.”*

Uskossa Vapahtajaan voit oppia kedon kukista ja taivaan linnuista paljon enemmän kuin pelkästään järjen mukaisia asioita. Jumalan huolelpi to luontokappaleista on valtava, meille käsittämätön asia. Paljon suurempaa on se, että saat kuulla olevasi suurempiarvoinen kuin linnut, ja turvata siihen, että hän on lähettänyt Poikansa Vapahtajaksesi niin, että kaiken maallisen päätyessä sinulla on uskossa häneen iankaikkinen elämä.

Kimmo Närhi

Yleinen vanhurskauttaminen

Johdanto ja käsitelmäärittely

Kallit kristityt! Puhumme tällä keralla kristillisen uskomme peruskohdasta, nimittäin yleisestä vanhurskauttamisesta eli kaikkien ihmisten syntien anteeksiantamuksesta Kristuksen sovityksessä.

Tähän sovitystyöhön kuuluu ensiksi Kristuksen aktiivinen eli toimiva kuuliaisuus, nimittäin se, että hän kaikkien ihmisten sijassa täytti Jumalan lain. Toiseksi siihen kuuluu hänen passiivinen kuuliaisuutensa, nimittäin synnin rangaistuksen kärsiminen ja kuolema. Kun Kristus nousi kuolleista, kävi ilmi, että hänen uhrinsa on voitollinen ja syntien anteeksiantamus todella on hankittu. Vapahtaja on kaikkien ihmisten sijassa suorittanut lain kaikki vaatimukset. Näin Kristuksen ylösnousemus on koko maailman vanhurskauttaminen eli synninpäästö koko maailmalle. Tämä on tapahtunut tosiasia, joka on riippumaton ihmisten uskosta. Tällaisena julistus Kristuksen jo täydellisesti hankkimasta syntien anteeksiantamuksesta on evankeliumin julistuksen perusta ja omakohtaisesti omistettuna pelastavan uskon sisältö. Kaikkien syntien anteeksiantamuksesta käytetään usein termiä yleinen vanhurskauttaminen, toisinaan myös objektiivinen vanhurskauttaminen.

Kun käytämme termiä yleinen vanhurskauttaminen, korostamme asian yleistä luonnetta, sitä, että Jumala on Kristuksessa antanut kaikkien ihmisten synnit anteeksi. Tämän voimme lukea selvistä raamatunkohdista, esim. *”Ju-*

mala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan.” (2 Kor. 5:19)

Kun käytämme termiä objektiivinen vanhurskauttaminen, on painopisteenä Vapahtajan jo hankkiman syntien anteeksiantamuksen riippumattomuus ihmisestä, jopa hänen uskostaan. Tämänkin asian Raamattu selvästi osoittaa: *”Mutta nyt Jumalan vanhurskaus, josta laki ja profeetat todistavat, on ilmoitettu ilman lakia, se Jumalan vanhurskaus, joka uskon kautta Jeesukseen Kristukseen tulee kaikkiin ja kaikille, jotka uskovat; sillä ei ole yhtään erotusta. Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.”* (Room. 3:21-24) Huomionarvoinen on tähän raamatunkohtaan perustuva huomautus: *”Tässä Jumalan edessä kelpaava, Kristuksen hankkima vanhurskaus esitetään jo ennen uskoa olemassa olevana, johon ei tarvita mitään lisäyksiä.”* (Markku Särelä: Kristus meidän edestämme, s.53. Jyväskylä. 1998.)

Yleinen vanhurskauttaminen tarkoittaa sitä, että Jumalan viha syntisiä kohtaan on leppynyt Kristuksessa. Kun Kristus toimitti sovitystyönsä, on Jumalan viha tullut täysin sovitetuksi. On tapahtunut muutos Jumalan sydämessä. *”Sillä Jumala näki hyväksi, että kaikki täyteys hänessä asuisi ja että hän, tehden rauhan hänen ristinsä*

veren kautta, hänen kauttaan sovittaisi itsensä kanssa kaikki, hänen kauttaan kaikki sekä maan päällä että taivaissa. Teidätkin, jotka ennen olitte vieraantuneet ja mieleltänne hänen vihamiehiänsä pahoissa teoissanne, hän nyt on sovittanut.” (Kol 1:19-21) Tästä raamatunkohdasta huomaamme, että ihmiset eivät ole osallistuneet eivätkä osallistu syntien sovittamiseen. Sen on yksin Jumala tehnyt Kristuksen sovitusyössä. Tämä sovitus kuitenkin koskee kaikkia ihmisiä.

Kristuksen persoona yleisen vanhurskauttamisen perustana

Yleisessä vanhurskauttamisessa on kyse siitä, että Kristus on kantanut koko maailman syntivelan. Tämän asian taustalla on se, että Kristus kykeni tekemään tämän. Tämän johdosta tarkastelemme lyhyesti Kristuksen persoonaa.

Raamattu opettaa, että Kristus on ainutlaatuinen, tosi Jumala ja tosi ihminen samassa persoonassa. Nämä molemmat asiat ovat välttämättömiä, jotta hän saattoi toimittaa koko maailman syntien sovituksen.

Kristuksen tosi jumaluutta osoittavat ne raamatunkohdat, jotka ilmoittavat hänelle kuuluvan jumalallisia ominaisuuksia ja tekoja. Tällaisia ovat mm. luominen, Joh. 1:3 ja Hebr. 1:10, iankaikkisuus, Joh. 1:1, 8:51, syntien anteeksi antaminen, Luuk. 7:49, ja valta antaa henkensä ja ottaa se jälleen, Joh. 10:18. Kristuksen tosi jumaluus on välttämätön asia yleisen vanhurskauttamisen kannalta, koska kukaan ihminen ei voi maksaa syntivelkaa toisen puolesta: *“Kukaan ei voi veljeänsä lunastaa eikä hänestä Jumalalle sovi-*

tusta maksaa. Sillä hänen sielunsa lunastus on ylen kallis ja jää [toiselta ihmiseltä] iäti suorittamatta.” (Ps. 49:8,9)

Kristuksen tosi ihmisyyttä osoittaa se, että Raamattu sanoo häntä ihmiseksi, 1 Tim. 2:5. Lisäksi Raamattu mainitsee Vapahtajaan liittyen ihmiselle kuuluvia ruumiinosia ja tekoja, esim. ruumiin, Joh. 2:21, nälän tuntemisen, Matt. 21:18 ja suremisen, Joh. 11:35 vain muutamia tässä mainitaksemme. Kristuksen tosi ihmisyyden on välttämätön asia yleisen vanhurskauttamisen kannalta, jotta hän saattoi kärsiä ja kuolla ja näin meidän sijassamme maksaa syntivelan. Hän ei siis ainoastaan tullut ihmiseksi vaan myös ihmiseksi tullessaan täytti sovitusyönsä toisten eli kaikkien ihmisten puolesta. Tällä tavoin Kristus on korjannut Adamin lankeemuksen onnettomuuden: *“Sillä niinkuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat joutuneet syntisiksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi.”* (Room. 5:19)

Yleinen vanhurskauttaminen ja evankeliumin julistus

Yleinen vanhurskauttaminen on evankeliumin julistuksen välttämätön perustus. Evankeliumin julistaminen puolestaan on välttämätöntä uskon syntymiseksi ja säilymiseksi: *“Usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta.”* (Room. 10:17)

Vain yleiselle vanhurskauttamiselle perustuva evankeliumin julistus on oikeaa. Yksilölle kohdistettuna evankeliumin saarna tarkoittaa ilmoitusta siitä, että Jumala on Kristuksessa

antanut hänen syntinsä anteeksi. Jotta tämä asia on yksilön kannalta varma, edellyttää se sitä, että Vapahtaja on hankkinut koko maailmalle syntien anteeksiantamuksen. Näin ei voi olla mitään epäilystä siitä, etteikö jokaisen sanankuulijan synnit ole annettu anteeksi.

Apostolien evankeliumin julistus juutalaisille osoittaa sen, että jo tapahtunut syntien sovitus on julistuksen perusta. Esimerkkinä palvelkoon apostoli Paavalin saarna Pisidian Antiokian synagogassa (Apt. 13:16-41). Hän kertasi ensin lyhyesti Jumalan armotekoja Vanhan liiton aikana. Tämän jälkeen hän osoitti Kristuksen olevan tosi Jumala: *“Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä minä olen sinut synnyttänyt.”* (jae 33) Hieman sitä ennen hän puhui Kristuksen kärsimyksestä ja ylösnousemuksesta: *“Koska Jerusalemin asukkaat ja heidän hallitusmiehensä eivät Jeesusta tunteneet, niin he tuomitessaan hänet myös toteuttivat profeettain sanat, joita kunakin sapattina luetaan; ja vaikka he eivät löytäneet mitään, mistä hän olisi kuoleman ansainnut, anoivat he Pilatukselta, että hänet surmattaisiin. Ja kun he olivat täyttäneet kaiken, mikä hänestä on kirjoitettu, ottivat he hänet alas puusta ja panivat hautaan. Mutta Jumala herätti hänet kuolleista.”* (jakeet 27-30) Vapahtajan tekojen nojalla sitten apostoli sanoi: *“Olkoon siis teille tiettävä, miehet ja veljet, että hänen kauttansa julistetaan teille syntien anteeksiantamus ja että jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi, vapaaksi kaikesta, mistä te ette voineet Mooseksen lain kautta vanhurskaiksi tulla.”* (jakeet 38-39) Syntien anteeksianta-

mus julistetaan sitä varten, että se otettaisiin uskossa vastaan.

Näin siis Kristuksen jo tapahtunut armotyö on evankeliumin julistamisen perustus ja sisältö. Näin usko säilyy oikeanlaisena, yksin Kristuksen hankkimaan armahdukseen turvaavana. Tämä näkyy myös Yksimielisyyden ohjeen opetuksessa: *“Näin ollen se vanhurskaus, jonka Jumala sulasta armosta lukee uskolle ja uskoville kuuluvaksi, on Kristuksen kuuliaisuus, kärsimys ja ylösnousemus; hän on meidän sijastamme täyttänyt lain ja maksanut hyvityksen synneistämme.”* (Yksimielisyyden ohje, täydellinen selitys, XI, 28) Kristuksen sovitustyössään hankkima vanhurskaus on tässäkin valmiina jo ennen uskoa, joka omistaa tuon lahjan.

Yleinen vanhurskauttaminen ja armonvälineet

Kristuksen hankkima syntien anteeksiantamus jaetaan armonvälineissä, kasteessa, evankeliumin sanassa ja ehtoollisessa. Jumala on liittänyt näihin jokaiseen lupauksen syntien anteeksiantamisesta.

Kasteeseen sisältyvä syntien anteeksiantamus perustuu Jumalan saanaan: *“Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan. Sillä teille ja teidän lapsillenne tämä lupaus on annettu ja kaikille, jotka kaukana ovat, ketkä ikinä Herra, meidän Jumalamme, kutsuu.”* (Apt. 2:38,39) Samoin ehtoollisessa Jumala antaa synnit anteeksi: *“Jeesus otti leivän, siunasi, mursi ja antoi opetuslapsillensa ja sanoi: “Ottakaa ja*

syökää; tämä on minun ruumiini.” Ja hän otti maljan, kiitti ja antoi heille ja sanoi: “Juokaa tästä kaikki; sillä tämä on minun vereni, liiton veri, joka monen edestä vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi.” (Matt. 26:26-28) Jumalan sanaa julistettaessa on julistettava lakiakin synnintunnon herättämiseksi, mutta pääkohta on evankeliumi eli syntien anteeksiantamuksen lupaus Kristuksen tähden.

Jumala on siis asettanut sen järjestyksen, että hän jakaa Kristuksen hankkimaa syntien anteeksiantamusta armonvälineissä, joiden välityksellä hän synnyttää ja vahvistaa uskoa. On varottava asettamasta armonvälineiden uskollista käyttöä yleisen vanhurskauttamisen vastakohtaksi. Kristityille kuuluva kehoitus käyttää armonvälineitä ei ole kehoitus lain tekoihin autuuden saamiseksi, vaan heitä kutsutaan nauttimaan uskon ravintoa, jonka Jumala armonvälineiden kautta jakaa.

On myös varottava asettamasta armonvälineitä toisiaan vastaan siten, että syntien anteeksiantamus saataisiin vain joidenkin mutta ei toisten armonvälineiden kautta. Jumala on liittänyt armolupauksen kaikkiin armonvälineisiin. Niinpä ne kuuluvat yhteen ja vaikuttavat samaa asiaa eivätkä sulje toisiaan pois. Voidaan tosin sanoa, että evankeliumin sana on siinä mielessä perustava armonväline, että kaste ja ehtoollinen saavat voimansa sanan perusteella.

Mitä seuraa yleisen vanhurskauttamisen hylkäämisestä?

Raamatun oppi yleisestä vanhurskauttamisesta on mitä keskeisin. Opetus syntien anteeksiantamisesta yksin

Kristuksen armotyön tähden, siis jo kaikille ihmisille hankkiman Jumalan suosion tähden on kristillisen kirkon elinehto. On näin ollen selvää, että yleisen vanhurskauttamisen hylkäämisestä seuraa mitä vakavimpia asioita.

Jos oppi Kristuksen jo suorittamasta syntien sovituksesta hylätään, armonvälineiden käyttö vääristyy. Oikeassa käytössään ne ovat sitä varten, että syntinen uskossa omistaa armonvälineisiin liittyvän armonlupauksen ja näin usko syntyy ja vahvistuu. Väärässä käytössään armonvälineet ovat siinä tapauksessa, että niiden käyttäminen esitetään lain tekona, jolla ansaittaisiin Jumalan armo. Näin tapahtuu, jos kasteesta opetetaan uudestikastajien tavoin, että siinä ei saataisi syntejä anteeksi ja että se olisi uskovan kuuliaisuuden teko Jumalalle. Samantapainen seuraus on myös silloin, jos evankeliumin saarna ymmärretään ihmiselle annetuksi mahdollisuudeksi tehdä ns. ratkaisu ja tulla Jumalan lapseksi. Tällöin evankeliumin olennainen asia, nimittäin se, että se on ilosanoma jo tapahtuneesta syntien sovituksesta, muuttuu toisenlaiseksi.

Kristuksen armotyössä tapahtuneen yleisen vanhurskauttamisen kieltäminen on kasvualusta myös paavikirkon harhoille. Tällaisia ovat mm. kuviteltu hyvitystekojen tai pyhimysten hyvien tekojen merkitys syntien anteeksisaamisessa. Samoin uskomus kiirastulesta eli siitä, että Kristukseen uskovakin joutuisi kuolemansa jälkeen puhdistumaan synneistään, on suora hyökkäys yleistä vanhurskauttamista vastaan.

Sen kieltäminen, että Kristuksen sovitus työn myötä ja vain siten on han-



kittu syntien anteeksiantamus kaikille ihmisille, liittyy myös ajallemme tyyppilliseen välinpitämättömyyden harhaan. Nykyään tavallisen ajatustavan mukaan Jumala olisi ilman muuta kaikille armollinen Kristuksesta ja uskosta riippumatta. Tämän kuitenkin Vapahtaja torjui selvin sanoin: *“Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani.”* (Joh. 14:6) Näin siis torjumme sen, että yleisen vanhurskauttamisen tähden kaikki tulisivat iankaikkiseen elämään. Ei niin, vaan Jumala on valmistanut kaikille syntien anteeksiantamuksen Kristuksessa ja tämä armo omistetaan evankeliumin

lupaukseen tarttuvan uskon kautta.

Kootusti sanoen yleisen vanhurskauttamisen hylkääminen johtaa tavallisimmin joko Kristuksen hylkäämiseen kokonaan, hänen käsittämisekseen yhdeksi monista teistä autuuteen, väärään oppiin armonvälineistä, niiden lainomaiseen käyttöön, kuvitelmaan omien tai toisten tekojen merkityksestä syntien anteeksisaamisessa tai useampaan tässä mainituista erheistä.

Toisenlaisen opin poissulkevia raamatunkohtia

Kun Jumalan sana opettaa mitä tahansa oppia, jo tuota oppia opettavat ja jo sen mainitsevatkin raamatunkohdat sulkevat päinvastaisen opin pois. Monissa tapauksissa Raamattu myös oikean asian esille tuodessaan myös sulkee päinvastaisen opin suorasanaisesti pois. Näin on esim. siltä osin, kun Raamattu opettaa pelastumista pelkästään uskon kautta ilman lain tekoja, esim. Ef. 2:8,9: *“Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja - ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi.”*

Huomattava on, että tällaisia, toiset opit nimenomaisesti poissulkevia raamatunkohtia liittyy myös yleiseen vanhurskauttamiseen. Raamattu sanoo: *“Ja hän (Jeesus Kristus) on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien.”* (1 Joh. 2:2) Tämä kohta soveltuu lohduttamaan ahdistettua uskovaan, jonka omatunto syyttää häntä. Koska Kristus on sovittanut koko maailman, toisin sanoen kaikkien ihmisten synnit, ovat varmasti myös ne synnit sovitettut, jotka erityisesti painavat ahdistetun omaatuntoa.

Toinen selvä, joskin rajatulla tavalla väärän opin poissulkeva raamatunkohta on 2 Piet. 2:1: *“Mutta myös valheprofeettoja oli kansan seassa, niinkuin teidänkin keskuudessanne on oleva valheenopettajia, jotka salaa kuljettavat sisään turmiollisia harhapoljeja, kieltävätpä Herrankin, joka on heidät ostanut, ja tuottavat itselleen äkillisen perikadon.”* Aiheemme kannalta merkittävää tässä on, että nämä sanat osoittavat sen, että Kristus on ostanut myös väärät opettajat. Heidänkin synneistään on siis syntivelka maksettu. Tämä osoittaa selvästi todeksi sen, että yleinen vanhurskauttaminen on ihmisten uskosta riippumaton asia. Selvää on, että se, joka evankeliumin hylkää, ei Kristuksen armotyöstä hyödy. Mutta itse tuota armotyötä ei raikeinään kieltäminen tee tyhjäksi.

Saman asian voimme nähdä siitä, että Pietari julisti evankeliumia myös niille, jotka olivat osallisia Kristuksen ristiinnaulitsemiseen ja vastustivat evankeliumia. Hän opetti Kristuksen kuolemasta, ylösnousemuksesta sekä niiden merkityksestä ja sanoi: *“Varmasti tietäköön siis koko Israelin huone, että Jumala on hänet Herraksi ja Kristukseksi tehnyt, tämän Jeesuksen, jonka te ristiinnaulitsitte.”* (Apt. 2:36) Koko Israelin huoneen, siis myös evankeliumin vastustajien, tuli saada tietää, että Jeesus on tehty Herraksi ja Kristukseksi eli syntien anteeksi-antamuksen hankkijaksi. Näin kaikkia koskeva evankeliumi oli saatettu myös vastustajien tietoon. Sen omistamiseksi juutalaisten tuli uskossa omistaa tämä ilosanoma kuitenkin niin, ettei usko tuonut syntien anteeksianta-

mukseen mitään lisää, vaan sen kautta ne, jotka uskoivat, saivat omakseen armon ja iankaikkisen elämän.

Yhteenveto

Yleinen vanhurskauttaminen tarkoittaa koko maailman syntien anteeksiantamista Kristuksen armotyössä. Tämä asia on kristillisen kirkon ilosanoman ydin. Viime kädessä tämä opetus erottaa kristillisen uskon muista uskonnoista. Se ohjaa oikeaan jumalantuntemukseen, koska tämän opin edellytyksenä on Kristuksen tosi jumaluus ja tosi ihmisuus. Uskomme siihen Herraan, jossa Jumala on ilmaissut meille armonsa. Oppi yleisestä vanhurskauttamisesta johdattaa myös oikeaan armonvälineiden käyttöön. Usko omistaa niistä syntien anteeksiantamuksen. Oppi yleisestä vanhurskauttamisesta johdattaa myös hylkäämään toisaalta armonvälineiden lainomaisen käytön ja toisaalta ajallemme tyypillisen välinpitämättömyyden, jonka mukaan voitaisiin turvata Jumalan yleiseen hyväntahtoisuuteen Kristuksesta ja uskosta riippumatta.

Oikea käsitys yleisestä vanhurskauttamisesta on kallis asia uskovan kilvoituksessa. Se johdattaa turvaamaan horjumattomaan jo tapahtuneeseen syntien sovitukseen ja on näin oikean kristillisen lohdutuksen perustus. Samalla Jumalan sanan mukainen oppi yleisestä vanhurskauttamisesta, vaikka velvoittaa vakavaan vastakkaisten oppien torjumiseen, antaa perustan saattaa evankeliumi Kristuksesta myös niiden tiedoksi, jotka hänen armotyötään vastustavat tai kaventavat.

Teuva 3.5.2007, pastori Kimmo Närhi

Kenelle kuuluu seurakuntatyö?

Pastori Rupert Efraimson, Luterilainen n:o 11/1964, s.89.

“Pastorillehan maksetaan palkka juuri sitä varten, että hän palvelisi seurakuntaa. Eikö tehtävä kuulu hänelle?” sanoi kerran eräs seurakuntalainen, kun häntä pyydettiin avustamaan seurakunnan kansliatyössä. Hänen mielestään seurakunta oli olemassa ainoastaan sitä varten, että se palvelisi siihen kuuluvia. Hän ei ollut koskaan ajatellut sitä, että seurakunta on myös sitä varten, että siihen kuuluvatkin palvelisivat.

Se tosiasia, että kaikki seurakuntatyö ei kuulu pastorille, käy ilmi useista raamatunkohdista. Neljännessä Mooseksen kirjassa luemme seuraavat sanat: “Silloin Herra puhui Moosekselle: ‘Kutsu kokoon minua varten seitsemänkymmentä miestä Israelin vanhimpia, jotka tiedät kansan vanhimmiksi ja päällysmiehiksi; tuo heidät ilmestysmajalle, ja he asettukoot sinne sinun kanssasi. Minä sitten astun alas ja puhun siellä sinun kanssasi ja otan henkeä, joka sinussa on, ja annan heille; siten **he voivat auttaa sinua** tuon kansataakan kantamisessa, **ettei sinun tarvitse sitä yksinäsi kantaa.**” 4 Moos. 11:16. Apostolien teoissa, luvussa kuusi, kerrotaan Jerusalemin seurakuntatyön jaosta. Seurakunnan jäsenmäärän lisääntyessä syntyi tyytymättömyyttä eräiden jäsenten kohdalla siitä tavasta, jolla apostolit olivat hoitaneet puutteessa olevien leskien avustamista. Apostolit olivat tähän asti hoitaneet kaikki asiat seurakunnassa, sillä seurakunnan muut jäsenet eivät vielä olleet kypsiä osallistumaan seurakuntatyöhön. Ennen työntekoa seurakunnassa näet täytyy olla opetusta Jumalan sanassa, että Henki voi antaa uskoa, halua ja viisautta. Sillä Herra haluaa työntekijöitä, jotka toimivat uskossa, omasta halustaan, ilomielin ja Hänen Sanansa ohjeiden mukaan. Samoin nytkin sananpalvelijat ryhtyessään tekemään työtä lähetystyömailla joutuvat yksin hoitamaan asiat siihen saakka, kunnes Sana on saanut synnyttää kuulijoissa uskoa, palvelemisen halua ja Sanan mukaista taitoa. Ja uskolliset sananpalvelijat ilomielin hoitavatkin seurakunnan tehtävät voimiensa mukaan siihen asti, kun Sana on saanut synnyttää muita Jumalan tahdon mukaisia työntekijöitä.

Jerusalemin seurakunnassa oli Sana tehnyt tehtävänsä. Seurakunnassa oli jäseniä, jotka olivat kasvaneet uskossa ja tiedossa. Olipa sellaisiakin, jotka olivat Henkeä ja viisautta täynnä. Apostolit huomasivat, että oli aika jakaa tehtävät seurakunnassa. He kutsuivat seurakunnan kokoon ja käskivät seurakunnan valita keskuudestaan seitsemän miestä hoitamaan sitä tehtävää, jonka tähänastiseen hoitoon eräät seurakuntalaiset olivat olleet tyytymättömiä. Ja samalla he sanoivat:

“Ei ole soveliaista, että me laiminlyömmе Jumalan sanan toimittaaksemme pöytäpalvelusta... me tahdomme pysyä rukouksessa ja sanan palveluksessa.”

Seurakunnan kaitsijan tulee pysyä rukouksessa ja sanan palveluksessa. Jos hänellä ei ole tilaisuutta näin tehdä, seurakunta joutuu siitä kärsimään. Sanan lähteestä pastoriin täytyy jatkuvasti ammentaa vettä. Jumalalta hänen täytyy jatkuvasti rukouksessa anoa voimaa ja viisautta. Hänen täytyy jatkuvasti saada, että hän voi antaa. Tyhjästä kaivosta ei tule vettä. Ne tunnit, jotka pastori viettää kirjojensa ääressä eivät ole tuhlatuja tunteja ja pastori, joka näin viettää suuren



osan ajastaan ei laiskottele. Ne hetket, jotka pastori viettää rukouksessa, eivät ole turhaan vietettyjä hetkiä. Koko seurakunta hyötyy niistä.

Seurakunnassa on paljon tehtäviä: kansliatöitä, monistamista, konekirjoittamista, postittamista, piirtämistä, rakennus- ja kunnostustöitä, pyhäkoulu tarvitsee opettajia, kerhot tarvitsevat ohjaajia, juhlat vaativat järjestäjiä, tarvitaan kirkkopalvelijoita ja tarvitaan niitä, jotka menevät tienvieriltä kutsumaan vieraita Jumalan valmistamiin pitoihin.

Rakas lukija, kun seurakunta valitsee sinut hoitamaan jotakin tehtävää seurakunnassa, älä kieltäydy, jos suinkin voit tehtävän hoitaa. Älä ajattele: “Seurakunta vasta sitten, kun kaikki omat työni on hoidettu.” Seurakunta ei saisi ainoatakaan työntekijää, jos kaikki näin ajattelisivat. Kuinka rohkaisevaa olisi myös seurakunnalle se, että tarjoutuisit palvelemaan sillä tavalla kuin parhaiten voit.

Itse tiedät, mitä lahjoja olet Jumalalta saanut. Osallistuessasi seurakuntatyöhön teet mahdolliseksi sen, että sananpalvelija voi pysyä rukouksessa ja sanan palveluksessa. Näin palvelet myös Häntä, joka on edestäsi kärsinyt ja kuollut ja noussut ylös kuolleista.

R.E.

Iankaikkinen liitto ja hyvät teot

“Rauhan Jumala, joka on kuolleista nostanut hänet, joka iankaikkisen liiton veren kautta on se suuri lammasten paimen, meidän Herramme Jeesuksen, hän tehköön teidät kykeneviksi kaikkeen hyvään, voidaksenne toteuttaa hänen tahtonsa, ja vaikuttakoon teissä sen, mikä on hänelle otollista, Jeesuksen Kristuksen kautta; hänelle kunnia aina ja iankaikkisesti! Amen. (Hebr. 13:20,21)

Yksi uskon seuraus on, että tahdomme elää Jumalan tahdon mukaan. Raamattu varoittaa synnistä. Se kehottaa tekemään oikeita tekoja, jotka kirkastavat Jumalan sanan totuutta ja koituvat lähimmäisen parhaaksi.

Millä perusteella Jumala antaa omilleen käskyjä? Onko Jumala piiskuri, joka sanoo: tee tämä hyvä teko tai varo lankeamasta tuohon houkutukseen, siten voit olla minun lapseni? Ei. Jumala ei koskaan esitä hyvien tekojen vaatimusta siinä mielessä, että me niitä tekemällä tulisimme hänen lapsikseen. Jumalan lapsiksi pääsemme toista tietä. Sitä varten Jumala on antanut Jeesuksen, joka on “iankaikkisen liiton veren kautta se suuri lammasten paimen.”

Vapahtajan tuomalle syntien anteeksiantamukselle perustuu iankaikkinen liitto. Kuka voisi sellaisen tehdä? Me kuolevaiset ihmiset emme voi iankaikkisista asioista päättää. Niinpä iankaikkinen liitto onkin Jumalan armoliitto. Jeesus on suorittanut täyden maksun si-

nunkin synneistäsi. Ei ole taivaassa eikä maassa rikkomuksia, joiden tähden Jumalan Pojan veri ei olisi vuotanut. Hän on Vapahtaja, joka antaa armonsa uskon kautta omistettavaksi.

Tämän Vapahtajan teon nojalla Jumala tahtoo vaikuttaa sinussa hyviä tekoja. Hän kehottaa meitä pitämään hänen käskynsä kunniaissa. Hyville teoille on syynsä. Ne kirkastavat Jumalan kunniaa ja koituvat lähimmäisen parhaaksi. Kun vältät sellaista, missä Jumalan käskyjä rikotaan tai vääriä elämää esitetään hyväksyttävänä, on se varjelukseksi itsellemme. Tuollainen esimerkki koituu myös lähimmäisen parhaaksi. Jokapäiväisen kilvoituksesi myötä Jumala varjelee myös toisia.

Hyvät työt eivät saa aikaan tai täydennä syntien anteeksiantamista. Se on kokonaan Vapahtajan ansaitsema asia. Kun Vapahtaja antoi henkensä, hän sanoi: “Se on täytetty.” Näin ollen se, mitä autuudeksesi vaaditaan, on kokonaan Jeesuksen teossa tehty valmiiksi jo ennen ainoatakaan tekoasi. Tämä valmis sovitus ilmoitetaan evankeliumin sanassa sielujen autuudeksi. Tästä syystä paras teko, mitä voit lähimmäiselle tehdä, on, että kerrot tästä Vapahtajasta ja viet hänen sanansa toistenkin kuultavaksi ja uskottavaksi. Silloin ohjaat toisiakin sen paimenen turviin, joka on avannut kaikkia varten tien taivaaseen.

Kimmo Närhi

Yksimielinen vai erimielinen kirkko?

Kysymys siitä, kuinka kansankirkko toimii niiden pastorien suhteen, jotka eivät toimi yhteistyössä pastoriksi vihittyjen naisten kanssa, on tullut tiedotusvälineiden kestoaiheeksi. Päävaihtoehtoja näyttää olevan kaksi: joko tällaisten pastorien toiminta seurakuntien viroissa estetään tai se sallitaan työvuorjärjestelyin. Kumpikaan vaihtoehto ei poista sitä, että kansankirkossa naisia edelleen toimii pastorin virassa eikä sitä, että tästä kysymyksestä on pysyvästi erimielisyyttä sen sisällä. Näyttää siis siltä, että pysyvä erimielisyys tässä asiassa ja todellisuudessa monessa muussakin asiassa on hyväksytty, ikään kuin normaalina pidetty tila evankelisuterilaisessa kirkossa.

Kysymys siitä, voidaanko kristillisessä kirkossa sallia opillista erimielisyyttä, on hyvin tärkeä. Toisaalta tulee kysyä, miten on ajauduttu sellaiseen tilanteeseen, että Suomessa ja myös monessa muussa maassa kirkkojen sisäinen opillinen erimielisyys on laajasti hyväksytty itsestäänselvyyksi.

1. Raamatun opetus yksimielisyydestä

Jo apostolisena aikana kysymys opin ykseydestä tai monien oppien sallimisesta oli ajankohtainen. Apostoli Paavali joutui kirjoittamaan korinttolaisille vakavasti: *“Mutta minä kehoitan teitä, veljet, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeen, että kaikki olisitte puheessa yksimieliset etkä suvaisisi riitaisuuksia keskuudessanne, vaan pysyisitte sovinnossa ja teillä olisi sama mieli ja sama ajatus.*

Sillä Kloen perheväeltä olen saanut teistä kuulla, veljeni, että teillä on riitoja keskuudessanne.” (1 Kor. 1:10, 11) Seurakunta oli vaarassa jakaantua erimielisyyksien tähden. Eri ihmiset halusivat seurata eri opettajia, ja näin oli vaarassa syntyä klikkejä seurakunnan sisälle. Apostoli teroitti, että Kristus ei ole jaettu. Häneen tulee tunnustautua samassa opissa pysyen. Täytyi pitää myös huoli siitä, että maalliset erimielisyydet eivät riko seurakunnan yhteyttä.

Käytännössä seurakunnan yhtenäisyyden säilyttäminen ei aina onnistunut. Eri tavalla opettavia tuli, ja heidän vaikutuksensa oli vaarallinen. Tällaista tilannetta varten apostoli opetti: *“Minä kehoitan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet; vetäytykää pois heistä. Sillä sellaiset eivät palvele meidän Herraamme Kristusta, vaan omaa vatsaansa, ja he pettävät suloisilla sanoilla ja kauniilla puheilla vilpittömien sydämet.”* (Room. 16:17, 18) Erimielisyyden tulo seurakuntaan ei suinkaan välttämättä ala siitä, että oikea oppi kokonaan vaiennettaisiin ja tilalle vaadittaisiin kokonaan toisenlainen oppi. Alussa usein on kyse siitä, että oikean opin rinnalle tuodaan jokin muuta ikään kuin samanarvoisena. Koska ihminen perisyntiin tähden luonnostaan on taipuvainen ottamaan vastaan väärää opetusta ja hylkäämään oikean, on väärän opin salliminen tuhoisa ja petollinen asia. Oikeassa opissa pysyvien velvollisuus on vetäytyä



pois sellaisesta kirkollisesta yhteydestä, jossa väärää oppia sallitaan. Vain tällä tavoin voidaan säilyttää oikea yksimielisyys.

2. Uskonpuhdistuksen todistus

Luterilainen uskonpuhdistus merkitsi paluuta elämään Jumalan sanasta ja sakramenteista. Tätä sumentavat asiat tuli kirkosta poistaa eikä niitä saanut sallia seurakunnassa. Yksimielinen evankeliumin saarna ja sakramenttien toimittaminen ovat toisaalta välttämättömät ja toisaalta riittävät edellytykset

kirkolliselle ykseydelle: *“Kristillisen seurakunnan todelliseksi yhteydeksi näet riittää se, että siinä evankeliumi yksimielisesti, puhtaan käsityksen mukaisesti saarnataan ja sakramentit Jumalan sanan mukaisesti jaetaan.”* (Augsburgin tunnustus, 7. uskonkohta) Tämän mukaisesti luterilaiset seurakunnat järjestäytyivät opillisesti yksimielisinä. Puhtaan opin vastaiset opetukset torjuttiin.

Ruotsissa ja Suomessa laadittiin ja kirkolliskokouksessa hyväksyttiin Upsalan kokouksen päätös 1593. Sen

mukaisesti kirkossa oli tarkoin varjeltava opillista yksimielisyyttä. Näin uskonpuhdistuksen jälkeen isiemme maassa vallitsi yksimielisyys Jumalan sanan opista ja sen mukainen julistus seurakunnissa.

3. Järkeisopin vaikutus ja kirkolliset suuntaukset

1700-luvulta alkaen maahamme alkoi tulla rationalismin eli järkeisopin vaikutusta. Sen johdosta Raamattua ei enää pidetty erehtymättömänä Jumalan sanana, vaan sitä alettiin arvostella. Koska tuohon aikaan vallitsi valtiokirkollisuus, eli koko kansa pakosta kuului kirkkoon, ei rationalismin vaikutusta voitu rajata kirkon ulkopuolelle. Jumalan sanan opetus sekaantui ja saarnoissa alettiin puhua paljon maallista asioista.

Reaktionä järkeisoppia vastaan kirkon sisällä syntyi erilaisia suuntauksia kuten rukoilevaisuus, herännäisyys, lestadiolaisuus ja evankelisuus. Nämä korostivat joitakin kristillisen opin tai elämän kohtia. Monessa asiassa kyse oli aiheellisesta rationalismin hylkäämisestä. Kuitenkaan kaikissa asioissa suuntaukset eivät pitäytyneet luterilaiseen oppiin eivätkä olleet yksimielisiä. Niinpä vaikka rationalismi ja sitä vastustavat liikkeet monissa asioissa olivat vastakkaisia, ne kuitenkin yhdessä vaikuttivat erimielisyyden vakiintumiseen kirkon sisällä. Tämä erimielisyyden vakiintuminen näkyy 1870 toteutuneessa kirkkolain 1. pykälän muutoksessa. Muutoksen myötä ei pitäydyt enää Raamatussa ja luterilaisessa tunnustuksessa lausuttuun uskoon ja oppiin vaan väljemmin uskoon. Vaikka parhain päin käsitettynä

usko pitää sisällään myös opin, oli kirkkolain muutos 1870 tarkoituksestaan ja vaikutuksestaan opillista väljyyttä suosiva.

Pitkääikäisen monien oppien yhteiselon myötä kansamme keskuuteen on vakiintunut tottumus, jonka mukaan pidetään normaalina sitä, että samassa kirkossa on monenlaisia, toisiinsa nähden vastakkaisiakin oppeja.

4. Nykytilanne

Yllä kuvattua taustaa vasten voimme maallisessa mielessä ymmärtää sitä, että monet pitävät normaalina erilaisten, jopa toisilleen vastakkaiden oppien esiintymistä kirkossa. On kuitenkin huomattava, että tällainen ei ole sen paremmin apostolien kuin luterilaisen tunnustuksenkaan mukaista. Tässä niin kuin monessa muussakin asiassa on varottava sellaista virhepäätelmää, että laajalle levinnyt käsitys ja toimintatapa ilman muuta olisi oikea.

Kristillisen seurakunnan samoin kuin kristittyjen ihmisten oikeus on saada kuulla Jumalan sanaa puhtaasti selitettynä. Samoin kristillinen velvollisuutemme on valvoa, että seurakunnan nimissä samoin kuin jokaisen omakohtaisessa todistuksessa levitetään vain oikean opin mukaista sanaa.

Toivon mukaan tämä lyhyt katsaus opin yksimielisyyden merkitykseen vahvistaa seurakuntiemme jäseniä oikeassa käsityksessä ja johdonmukaisessa toiminnassa. Toivottavaa on myös, että nämä näkökohdat voivat auttaa seurakuntiemme ulkopuolisia henkilöitä ymmärtämään seurakuntiemme olemassaolon perusteita.

Kimmo Närhi

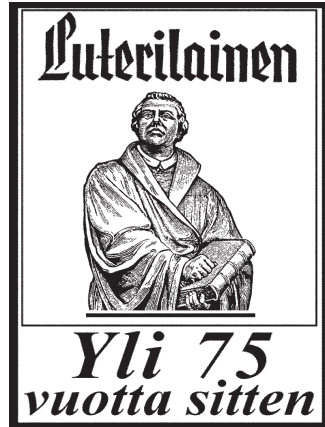
“Herra on minun paimeneni”

23 Psalmi

Tämä psalmi on kaikkein tunnetuimpia psalmeja. Lapsemme oppivat sen ulkoa. Siitä on runoiltu tuttuja ja paljon lauletuja virsiä. Sitä käytetään mitä erilaisimmissa tilaisuuksissa. Ja nekin, jotka muuten eivät paljon tiedä eivätkä perusta Raamatusta, tuntevat ja rakastavat tätä psalmia.

Tämän psalmin oikeaan käyttämiseen ei kuitenkaan riitä se, että osaamme sen ulkoa ja iloitsemme sen suloisista kuvauksista ja sanoista, vaan meidän tulisi sydämessämme omistaa sen sisältö. Tämä Davidin oma tunnustus olkoon myös meidän tunnustuksemme ja saakoon olla sitä yhä lisääntyvässä määrässä. Samaa, jota psalmista tässä tunnustaa, tulee jokaisen meistä myös tunnustaa. Mutta saammeko me myös näin tehdä?

Se on “Davidin psalmi”. – Kuka oli David? Hän oli Israelin kuningas. Mutta ehkä sitten vain kuninkaat, kuuluisat, rikkaat ja ylevät ihmiset saavat rukoilla hänen kanssaan tätä psalmia? Ei! David ei tässä puhu kuninkaana, vaan yksityisenä ihmisenä. Kyllä varmasti kuninkaatkin ja ruhtinaat saavat omistaa itselleen tämän psalmin ja hyvä olisi, jos he sen tekisivät. Mutta ei mikään kohta tässä psalmissa osoita sitä, että vain kuninkaat ja ylevät ihmiset voisivat sitä rukoilla. Päinvastoin on se senlaatuinen, että myös köyhät ja viheliäiset ihmiset, sellaiset, jotka ovat hädässä ja ahdistuksessa, voivat omistaa omaksi omaisuudekseen sen sanat.



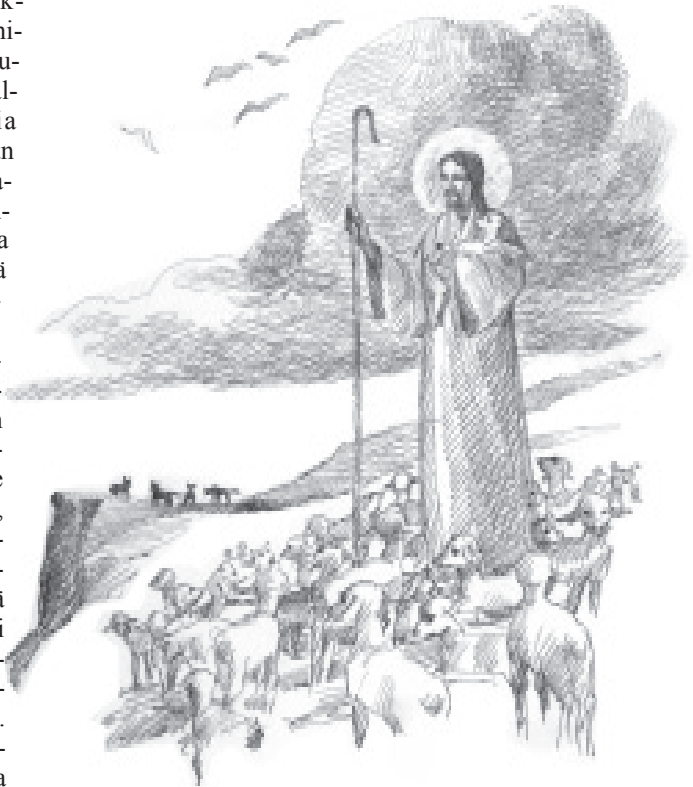
Luterilainen Kesäkuu 1927

– Mutta David oli Jumalan sydämen mukainen mies, hän oli suuri hengellisen Israelin keskellä ja pyhä. Mutta ehkä sitten vain sellaiset, joilla on erikoinen asema Jumalan valtakunnassa, jotka ovat suuria pyhiä, kuten profeetat ja apostolit ja muut suuret Jumalan miehet, saattavat rukoilla tätä psalmia? David ei puhu tässä johtajana, vaan lammaslauman yksinkertaisena jäsenenä, jota Hyvä Paimen johtaa ja paimentaa. Hän puhuu näin uskovaisena. Niinpä vain ne, jotka Davidin lailla uskovat, voivat tätä psalmia (oikein) rukoilla. Jos ihminen puhuisi tämän psalmin sanoja suullaan ilman uskoa, niin hän olisi valehtelija. Mutta jokainen uskovainen ihminen voi ja hänen tuleekin täysin yhtyä tähän psalmiin. David oli syntinen ihminen. Synnissä siinneeä ja syntyneä (Ps. 51:7) oli hän monesti ja syvälle langennut, myös karkeisiin synteihin, avioliitonrikkomiseen, miesmurhaan ja ylpeyteen j.m.s. Mutta hän oli katuva ihminen, joka syntejänsä tunsu ja katui ja joka uskossa lohduttautui

syntein anteeksiantamuksella. Tällaisia ovat ne ihmiset, jotka saavat ja joiden tulee Davidin kanssa tätä psalmin rukoilla: katuvaisia syntisiä, jotka luonnostaan synnin liassa ja loassa maan tuntevat tämän kurjuutensa, sitä itkevät ja jotka ovat löytäneet syntiensä anteeksiantamuksen syntisten Vapahtajan luona.

“Herra on minun paimeneni.” – Herra on kaiken pelastuksen ja kaiken armon Jumala, joka on itsensä ilmoittanut meille Pojassaan Kristuksessa, elävä ja iankaikkinen Jumala. Hän on minun paimeneni. Se on: Hän pitää minua silmällä ja huolehtii minusta. Olen hänen hoitettavanaan. Näin saa jokainen uskovainen sanoa. Jokaisen uskovaisen ja Jumalan välillä on olemassa sydämellinen suhde, kuten uskollisen paimenen ja jokaisen hänen laumansa lampaan välillä. Tämä suhde on persoonallinen: “Minä tunnen omani ja omani tuntevat minut.” “Joka minua rakastaa ja minut tuntee ja nimeltäni minua kutsuu.”

“Ei minulta mitään puutu.” – Lammasta, joka on paimenensa suojassa, ei kärsi mitään puutetta. Sillä on kaikki, mitä se tarvitsee. Sama on myös usko-vaisten osa, jotka ovat Jumalan lauman lampaita. Heillä on kaikki, mitä he tarvitsevat sielun ja ruumiin puolesta. Tosin täytyy heidän, kun he itseään tutkivat, sielunsa suhteen sanoa: “Kyllä mi-



nulta puuttuu aivan paljon.” Heiltä puuttuu vanhurskautta, viisautta ja voimaa. Mutta sen, mikä heiltä puuttuu, he saavat Paimeneltansa. “Mitä vain mä tahtonen, on mulle hyväks’ hankittu kautta veres’ Jeesukseni.” Kristus on tullut heille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi. Näin on heidän sielunsa aivan hyvässä turvassa. Mutta myös ajallisissa asioissa antaa hän heille, mitä he tarvitsevat. He saavat runsain määrin, ei aina yli tarpeen, väliin kyllä puutetta – mutta vain silloin, kun se on heille hyväksi ja on tar-

peellista, ja silloinkin vain sitä varten, että senjälkeen saisivat sitä runsaammin virvoitusta ja puutteeseensa apua. Herran kysyessä: “Puuttuiko tieltä mitään?” täytyy opetuslasten tunnustaa: “Herra, ei mitään”, vaikka heillä usein oli ollut kylläkin niukalta ajallista hyvää.

“Viheriäisellä niityllä Hän antaa minun levätä ja viepi minut virvoittavien vetten tykö. Sieluni Hän virvoittaa.” Jotteivät lampaat kärsisi mitään puutetta, paimentaa niitä hyvä paimen, se on: hän johdattaa ne viherille niityille, jotka ruohoa kasvavat, ja virvoittavien vetten tykö, missä voivat saada virkistystä ja lepoa. Samoin hoitaa taivaallinen Paimen lampaitaan. Kuitenkaan ei hän pääasiallisesti toimi näiden ruumiillisen virvoituksen hyväksi, vaikka hän siinäkin suhteessa heille kaikkea hyvää suo ja tarjoaa heille virvoitusta ja lepoa, sikäli kuin se on heille tarpeen ja heille hyväksi. Mutta hänen päähuomiionsa on kiintynyt siihen, että hän heidän sielunsa virvoittaisi. Tätä psalmista korostaa: “Sieluni hän virvoittaa.” Tämä lause oikeuttaa, vieläpä vaatii meitä käsittämään sanat “viheriäinen niitty” ja “virvoittava vesi” kuvaannollisesti, hengellisesti. Niinpä tässä ei tarkoitetaakaan muuta kuin rakasta evankeliumia. Se on sielun ravinto, oikea juoma ja tosi virvoitus. Tämän evankeliumin ääreen johdattaa lampaansa Hyvä Paimen. Evankeliumin ääreen antaa hän heidän asettua ja siinä saada lepoa ja virvoitusta. Hän vie heidät kristikuntaan, kokoaa heidät laumakseen ja seurakunnakseen ja antaa heidän olla “siinä paikassa ja sen kansan keskuudessa, jossa ja jonka keskuudessa Ju-

malan sana ja asunto ja oikea jumalanpalvelus on” (Luther). Kirkossaan ja seurakunnassaan – siinä kirkossa, jossa puhtaana ovat sana ja sakramentit, paimentaa hän heitä niitten kautta, jotka hän on paimeniksi ja opettajiksi ja kaitsijoiksi asettanut paimentamaan Jumalan seurakuntaa, jonka Hän on oman verensä kautta itselleen ansainnut. On ylen suuri Jumalan hyvätyö, jonka Hän omilleen osoittaa, kun hän liittää heidät kirkkoonsa ja antaa heille sanan ja sakramenttien kautta ravintoa, jota heidän sielunsa tarvitsee. Tästä eivät ne, jotka sellaista hyvää nauttivat, voi häntä kyllin kiittää. Miten meidän olisikaan olla tänä rauhattomana ja vaarallisena aikana, jollei meillä olisi kirkkoamme (seurakuntaamme), jumalanpalveluksiamme, joissa aina uudelleen voimme saada sielullemme ravintoa, virvoitusta, lohdutusta ja elämänvoimaa? (Jatk.)

Martin Willkomm

Tämä suuresti valaiseva ja opettavainen kirjoitus, jonka tässä suomenoksena julkaisemme, on otettu saksalaisten uskonveljemme lehdestä “Die Ev. Luth. Freikirche” (1927 N:o 9) ja on sen kirjoittaja saksalaisten uskonveljemme jumaluusopillisen korkeakoulun rehtori ja heidän kahden lehensä toimittaja. Rehtori Willkomm kävi vuonna 1922 past. M. Michael’in kanssa Suomessa, joten hän on näin täällä osaksi tunnettuakin. – Saakoon tämäkin kirjoitus virvoittaa väsyneitä, lohduttaa murheellisia, nostaa langenneita ja taivuttaa ylpeitä, auttaa kaidan tien kulkijoita kestäämään tiellä uskossa ja toivossa loppuun asti. Toim.

Kristitty ja seurakunta 5

Konfirmaatio

Rippikoulu ja konfirmaatio liittyvät yhteen kasteen kanssa. Molemmat perustuvat Vapahtajan antamaan kaste- ja opetuskäskyyn: *“Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää.”* (Matt. 28:18-20) Tosin on huomattava, että Vapahtaja ei tässä säädä mitään nimenomaista opettamisen tapaa. Siksi nuorten opetus voidaan järjestää muodoltaan erilaisilla tavoilla. Samoin kaikki Jumalan sanan opettaminen seurakunnassa kuulijoiden iästä riippumatta on opetuskäskyn toteuttamista. Jo varhaisista vuosisadoista asti on kirkossa kuitenkin toteutunut nuorten opettaminen. Luterilaisissa seurakunnissa on jatkettu vanhaa hyvää tapaa, että nuorille erityisesti opetetaan kristillisen uskon pääkohdat, minkä jälkeen heidät konfirmoidaan eli otetaan seurakunnan ehtoolliselle oikeuttettujen jäsenten joukkoon.

Ehtoolliselle oikeuttamistilaisuus

Luterilaisissa seurakunnissa vanhastaan konfirmaatio on merkinnyt ehtoolliselle oikeuttamista. Ehtoollisen

oikea nauttiminen edellyttää sitä, että asianomainen tuntee Jumalan sanan opin ehtoollisesta, tietää ja uskoo saavansa siinä Kristuksen tosi ruumiin ja veren syntien anteeksiantamukseksi ja erottaa tämän muusta syömisestä ja juomisesta. Hänen tulee myös voida koetella itseään, toisin sanoen tunnustaa syntinsä Jumalan edessä ja uskoa ne anteeksi Kristuksen tähden. Usko Vapahtajaan on kasteen ja evankeliumin vaikutuksesta pienilläkin lapsilla. Sen sijaan tieto ehtoollisesta ja sen oikeasta nauttimisesta edellyttää opetusta. Tämän johdosta seurakuntamme noudattavat vanhaa käytäntöä, jonka mukaan ehtoollisen nauttiminen edellyttää rippikoulun käymistä ja tunnustautumista Jumalan sanan oppiin. Ei kuitenkaan voida sanoa, että tietty ikä sinänsä olisi opillinen peruste ehtoollisen nauttimiselle.

Lupaus pitäytyä kristillisessä opissa

Konfirmoitavilta kysytään paitsi tietoa kristillisestä opista myös tahtoa pitäytyä annettuun opetukseen uskossa ja elämässä. Tämä on hyvin tärkeä kohta. Tahto pysyä Raamatun, katekismuksen ja muun luterilaisen tunnustuksen opissa on perustava asia



Muistoksi konfirmoinnista saa jokainen seurakunnaltaan kauniin rippitodistuksen.

koko elämän kannalta. Tämä tahto saa voimansa syntien anteeksiantamuksen evankeliumista. Oikea tahto pysyä Jumalan sanassa on kasteen mukaista jokapäiväistä elämistä Kristuksen armon varassa. Tälle uskon elämälle sitten rakentuu jatkuva kasvaminen Jumalan sanan mukaisessa tiedossa. Tällainen uskossa ja tiedossa kasvaminen jatkuu koko kristityn elämän ajan.

Koska konfirmoitavat antavat vakavan, koko elämäänsä koskevan lupauksen, on mitä tärkeintä, että heidän saamansa opetus on riittävän laajaa ja kaikin kohdin Jumalan sanan mukaista. Tämän johdosta on olennaista, että seurakunta tarkoin huolehtii antamansa opetuksen sisällöstä.

Muut oikeudet seurakunnassa

Konfirmaatio antaa oikeuden toimia kastekummina. Koska kummin

tehtävään liittyy kastetun lapsen kristillisessä kasvatuksessa tukeminen, on tärkeää, että kummi tarkoin tuntee kristillisen opin.

Seurakuntiemme sääntöjen mukaan miespuoliset konfirmoidut saavat puheoikeuden seurakunnan kokouksissa ja 21 vuotta täytettyään myös äänioikeuden.

Konfirmaatio ja muut seurakunnan jäsenet

Kun nuoret tulevat konfirmoiduiksi, on sillä suuri merkitys koko seurakunnan kannalta. Konfirmaatio on konfirmoitavien perheenjäsenille ja koko seurakunnalle erityinen syy ruukoilla nuoren puolesta. Samoin se muistuttaa oikean esikuvan antamisen merkityksestä.

Kimmo Närhi

Mitä opetamme pelastustiestä ja kääntymyksestä

Franz Pieper

Erityisesti opissa pelastustiestä meidän tulee tunnustaa ilmoitettu totuus ja torjua moderni harha.

Modernin teologian luonne on lukea ihmisen hyväksi osittain tai kokonaan sellaista, mikä kuuluu yksin Jumalalle – sillä tekosyyllä, ettei se halua alentaa ihmistä koneeksi. Se antaa ihmisen myötävaikuttaa siinä, minkä kuitenkin Jumala yksin vaikuttaa. Tämän kohtasimme jo opissa inspiraatiosta. Pyhä Raamattu ei saa olla pelkkä Jumalan sana, jonka Jumala on puhunut ihmisten välityksellä, jotka ovat vain hänen työkalujaan, vaan tuote, joka on syntynyt Jumalan ja ihmisen yhteisestä vaikutuksesta ja on siten osaksi Jumalan sanaa ja osaksi ihmissanaa. Niin on myös opissa pelastustiestä. Kääntymys ja autuus eivät saa riippua yksinomaan Jumalan armosta, vaan sen pitäisi olla Jumalan ja ihmisen yhteistyön tulosta. Ja kuten oletettaessa, että Pyhä Raamattu on osaksi Jumalan sanaa ja osaksi ihmissanaa, ihminen asetetaan Raamatun tuomariksi, samoin oletettaessa, että Jumala ja ihminen vaikuttavat yhteistyössä kääntymyksen, tehdään ihmisen työstä tai suhtautumisesta ratkaiseva tekijä, kun on puhe kääntymyksestä ja autuuden omistamisesta. Tulos on tämä: Autuutemme ei saa olla Jumalan armokädessä, vaan omassa kädessämme. Ei ole arasteltu sanoa

julki, että kääntymys ja pelastus viime kädessä lepäävät ihmisen oman ratkaisun tai sokean suhtautumisen varassa. Tämä on moderniluterilaisen kääntymysopin yleinen luonne sikäli, kuin se eroaa uskonpuhdistuksen kirkon opista.

Me sanoudumme mitä päättävimm in irti mainitusta opista, joka olettaa ihmisen myötävaikuttavan kääntymiseensä, koko kristinuskon radikaalina väärentämisenä.

[Kääntymyksestä]

Oppimme kääntymyksestä on seuraava: Uskomme Pyhän Raamatun nojalla, että luonnollinen ihminen ei ole synneissään vain puolikuollut, vaan kuollut – todella kuollut – ja ettei luonnollinen ihminen ojentaudu kohti pelastusta Kristuksessa, vaan pitää sitä hulluutena ja torjuu sen, sikäli kuin se hänestä riippuu. Pidämme siksi myös Raamatun nojalla Tunnustuksemme kanssa kiinni siitä, että yksikään todellinen kääntymys ei ole puoliksi, neljännekseksi eikä tuhannesosaksikaan ihmisen myötävaikutuksen tai hyvän suhtautumisen varassa, vaan *in solidum* [yksinomaan] Pyhän Hengen teko. Hän toteuttaa sen meissä armonvälineillään kaikkivaltiaan armovoi-mansa vaikutuksesta. Uskomme kaikesta sydämestämme: Jumala, joka käski valon tulla esiin pimeydestä, on



Amerikansaksalainen umaluusopin professori Franz Pieper (1852 - 1931) oli kansainvälisesti tunettu luterilaisuuden edustaja.

antanut kirkkaan valon loistaa sydämiimme. Se, että meissä syntyy usko Kristukseen, tapahtuu hänen valtavan voimansa vaikutuksesta, sen, jonka hän vaikutti Kristuksessa, kun hän herätti hänet kuolleista. Kun me olimme kuolleita syntyin, hän – Jumala – teki meidät eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa. Kääntymys ei ole vanhan ihmisen parantelua tai vielä ihmisessä uinuvien voimien heräämistä (*exci-*

tatio), vaan Jumalan vaikuttama uudestisyntyminen, hengellisesti kuolleen herättäminen, uuden hengellisen elämän alulle paneminen.

Meitä vastaan on toivotettu: Minkä kuilun te pystytättekkään luonnollisen ihmisen ja kristityn välille? Eikö teillä ole mitään ymmärtämystä ihmisessä olevalle luontaiselle hyvälle, rehellisyydelle, kunniallisuudelle ja pyrkimyksille hyveisiin, joita kuitenkin on vielä luonnollisessakin ihmisessä? Tokihan tunnustamme – niin ikään Tunnuksemme kanssa – luonnollisessa ihmisessä olevan yhteiskunnallisen vanhurskauden. Pidämme sitä myös korkeassa arvossa, jopa korkeimpana hyvänä valtion tai kansalaisia koskevan elämän alueella. Mutta mikään luontainen kansalaiskunto ei ole osa kääntymystä eikä se valmista ihmistä siihen. Kaikki inhimillinen pyrkimys, jaloimmassakin muodossaan, pysyy lihan alueella. Lihasta ei tule koskaan henkeä ulos. Lihasta ei voi houkutellessiin henkeä koulutuksella, kasvatuksella ja kulttuurilla, ei logiikalla, ei psykologialla eikä metafysiikalla, koska sitä ei siinä ole. Mikä lihasta on syntynyt, on ja pysyy lihana. Vain se, mikä on syntynyt Hengestä, on henki. Vain Jumalan kaikkivaltias armokäsi voi rakentaa sillan lihan ja hengen välillä olevan, ihmiselle ylittämättömän kuilun yli. Ihminen kykenee tekemään vain yhden asian tästä toiminnasta puheen ollen. Hän voi estää Jumalan armotyön. Mitä enemmän hän esimerkiksi kunnollisuudellaan haluaa tehdä itsensä armoon kelpaavaksi, sitä kauemmaksi hän loittonee armosta, ja mitä enemmän hän pyrkii järjellään mittamaan armon salaisuutta, sitä hul-

lummalta se hänestä näyttää. Kuten Tunnustuksemme sanoo: “Vaikka älykkäimmät ja oppineimmat ihmiset maan päällä lukevat ja kuulevat evankeliumia Jumalan Pojasta ja lupausta iankaikkisesta autuudesta, eivät he kuitenkaan voi sitä omin voimin omaksua, käsittää, ymmärtää eivätkä uskoa, vaan mitä suurempaa utte-ruutta ja tarmoa he käyttävät käsittääkseen näitä hengellisiä asioita järjellään, sitä vähemmän he sitä ymmärtävät ja uskovat ja pitävät sitä hulluutena ja satuina siihen asti, kunnes tulevat Pyhän Hengen valaisemiksi ja opettamiksi.”

Meille esitetään kuitenkin vasta-vaite: “Emme tarkoitaakaan myötävai-
kutusta kääntymyksessä tai luonnolli-
sista voimista lähtevää kääntymys-
ratkaisua, vaan hengellisistä, Jumalan
armosta jo ennalta lahjoitetuista voi-
mista aikaansaatu ratkaisua. Armo on
meille kaikki!” Tässä asussa harha pi-
tää aikanamme monia vankeinaan.
Mutta he pettävät itseään. Se nimittäin,
ettei kuitenkaan sallita kääntymyksen
olevan armon vaikuttama, käy heti ilmi
useammalla tavalla. Oletetulla ihmisen
myötävaiikutuksella, ratkaisulla, hyväl-
lä esiintymisellä jne. halutaan selittää
ihmisjärjelle, minkä tähden toiset käänt-
tyvät, toiset eivät. Siten tuodaan hyvä
suhtautuminen nimenomaan vastakoh-
daksi armolle, koska sanotaan, ettei
kääntymys riipu yksinomaan Jumalan
armosta, vaan myös tietyissä suhteessa
ihmisen suhtautumisesta. Lyhyesti sa-
noen, sen opin perustana, että ihmisen
kääntymys on riippuvainen ihmisen
myötävaiikutuksesta, ratkaisusta tai hy-
västä suhtautumisesta, on “yksin ar-
mosta” pelastumisen kieltäminen.

Vielä esitetään meitä vastaan: “Jos
kerran kääntymys riippuu yksinomaan
armosta, silloin ei voi käsittää, miksi
siinä tapauksessa kaikki ihmiset eivät
käännny!” Vastamme: Tiedämme tästä
sen verran, että Jumalan armo, ja ni-
menomaan yksin armo, on meidät
kääntänyt, ja toiselta puolen tiedämme,
että on ihmisen syy, ja nimenomaan
yksin ihmisen syy, etteivät ihmiset
käännny, eikä se ole armon vika. Pysy-
käämme tässä, sillä Raamattu ei ole
meille siitä enempää ilmoittanut. Kris-
tityn intressissä ei ole, että hänelle vas-
tataan kaikkiin ihmisjärjen sinkoamiin
kysymyksiin. Ennen kaikkea muuta
hän haluaa varman vastauksen yhteen
kysymykseen, nimittäin siihen, kuinka
syntinen pelastuu. Kun hänellä on vas-
taus tähän, hän tyytyy siihen. Ja se vas-
ta onkin jo jotakin. Ei hän siitä sydä-
misty, ettei hän voi tietää kaikkea, vaan
moniin asioihin nähden, joita ei ole tar-
peen tietää autuuteen, hän tunnustaa:
“Tätä en tiedä”, varsinkin kun pyhä
apostoli muistuttaa kaikkia kristittyjä
ja erityisesti teologeja siitä, että juma-
lallisten asioiden tunteminen täällä al-
haalla on osittaista ja että tämä osit-
taisuus päättyy vasta sitten, kun kaikki
on täydellistä. Kun nykyaikana puhu-
taan niin paljon kristittyjen “älyllisistä
tarpeista”, joiden tyydyttäminen olisi
teologian tehtävä, niin järkeisopin
turmelema teologia tunkeutuu sitä
kautta salakavalasti kirkkoon. Kristilli-
nen kirkko ei halua lainkaan olla viisas
yli Jumalan sanan.

Kirjasta *Unsere Stellung in Lehre und Praxis*.

Suom. MS.



Kuvassa valitut johtokunnan jäsenet vasemmalta: Ilpo Rouhu, Seppo Särelä, Kimmo Närhi, Antti Saari, Antti Voima ja Kalle Särelä.

STLK:n XLI varsinainen kirkkokunnankokous pidetty 26.5.2007

Suomen Tunnustuksellisen Luterilaisen Kirkon 41. varsinainen kirkkokunnankokous pidettiin Oriveden Siitamaajalla 26.5.2007. Kokouksessa käsiteltiin edellisen kaksivuotiskauden toimintaa ja suunniteltiin tulevaa. Sääntöjen mukaisesti valittiin myös johtokunta seuraavak-

si kahdeksi vuodeksi. Valituiksi tulivat Kimmo Närhi (kirkkokunnanjohtaja), Kalle Särelä (varajohtaja), Ilpo Rouhu (sihteeri), Seppo Särelä (rahastonhoitaja) sekä muiksi jäseniksi Antti Saari ja Antti Voima. Kokouksen hengellistä antia julkaistaan toisaalla tässä lehdessä.

Kimmo Närhi

Kirkkokunnankokouksen järjestäytymistä. Kokousta oli kuuntelemassa runsaasti seurakuntien jäseniä.



Herran sanojen kuulemisen nälkä

Armo lisääntyköön teille ja rauha meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen tuntemisen kautta. Amen.

Aam. 8:11-12: *“Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, Herra, jolloin minä lähetän nälän maahan: en leivän nälkää enkä veden janoa, vaan Herran sanojen kuulemisen nälän. Silloin he hoippuvat merestä mereen, pohjoisesta itään; he samoavat etsien Herran sanaa, mutta eivät löydä.”*

Herran sanojen kuulemisen nälkä

Kalliit Suomen Tunnustuksellisen Luterilaisen Kirkon XLI kirkkokunnankokouksen edustajat, kalliit kristityt! Kokouksemme teemaksi on valittu profeetta Aamoksen kirjaan liittyvät sanat “Herran sanojen kuulemisen nälkä”. Tällä teemalla haluamme teroittaa kahta asiaa. Ensiksi: Jumalan seurakunta ja sen jokainen jäsen elää sellaisen vaaran keskellä, että Herran sanaa menetetään luopumuksen ja välinpitämättömyyden seurauksena. Tilalle voi tulla korvikkeita, joita luullaan siunaukseksi ja Jumalan sanaksi, mutta jotka eivät ravitse sielua. Tällaiseen onnettomuuteen Israelin kansasta suuri osa aikanaan syöksi itsensä. Olemme sanankuulossa siksi, että me kukin ja koko kirkkomme varjeltuisi tällaisesta lohduuttomasta hädästä.

Toiselta puolen Jumalan sanan nälkä on mitä kallein asia. Kun sinulla on oikea Jumalan sanan nälkä, on kyse siitä, että kauhistut syntiäsi ja tunnustat

sen Jumalan edessä, kaipaat Jumalan sanasta vakuutusta syntiesi anteeksi-antamuksesta sekä tahdot saada sanasta voimaa vastustaaksesi kiusauksia ja todistaaksesi Kristuksesta sanoin ja teoin. Tällainen Jumalan sanan nälkä on siunattu asia. Vapahtaja myös sanoo: *“Autuaita ovat nälkäiset, sillä heidät ravitaan.”*

Lohduton Jumalan sanan nälkä

Tekstimme puhuu Jumalan sanan nälästä varoittavassa mielessä. Tämä puhe liittyy Vanhan liiton aikaisen Jumalan oman kansan Israelin vaiheisiin. Jotain hirvittävää oli pitänyt tapahtua, että Jumala tällaisesta asiasta puhui. Mitä se oli?

Israel oli jakaantunut kahteen osaan 900-luvulla ennen Kristusta. Jaon perusteita olivat valtataistelu, itsekkyyys ja muutenkin laaja luopumus Jumalan sanasta. Suuri osa kansasta hylkäsi Jerusalemin temppelin ja Daavidille annettun lupauksen kuninkuudesta. He tekivät uusia jumalanpalveluspaikkoja. Heidän kuninkainaan oli muita kuin Daavidin jälkeläisiä. Näin tämä Pohjoisvaltakunta, jota kansan jakautumisen aikaan sanottiin Israeliksi, perustui jo alun perin luopumukselle. Jumalan sanan korvasivat erilaiset korvikkeet ja jäljitelmät. Tosin ulkonaisesti Mooseksen kirjoja luettiin, mutta niiden sanaa ei seurattu. Sanaa selitettiin ihmismielen mukaisesti. Uskonnolliset menot olivat ulkonaisesti komeat, mutta sydän oli vailla sanan ravintoa. Turvaa haet-

tiin ulkonaisesta rikkaudesta ja siitä, etteivät toisetkaan eläneet sen paremmin. Kun tätä vuosikymmenien, jopa – satojen ajan tuki kuninkaidenkin antama väärä esimerkki ja köyhiä sortava lainsäädäntö, kansa ajautui hengelliseen hätään.

Kansa ei kuitenkaan ollut vailla uskontoa. Oli epäjumalien profeettoja, taikauskoa ja siinä ikään kuin lisänä myös Jumalan sanan ulkonaista käyttöä. Mutta koska näitä korvikkeita oli, Jumalan sana ei ollut kunniaissa. Se sekoitettiin muiden opetusten sekaan ja todellisuudessa se jäi niiden jalkoihin. Näin käy aina, jos Jumalan sanan alle ei nöyryytä vaan sen rinnalle oteetaan jotain muuta.

Sekaantumisen eteni pitkälle. Jumala oli kärsivällinen. Siitä osoituksena hän lähetti profeettoja: Elian, Elisän ja sitten Aamoksen. Mutta kun kansa jatkoi uppiniskaisella tiellään, tuli rangaistus. Viholliskansa Assyria voimistui ja lopulta valloitti Israelin. Kansa joutui pakkosiirtolaisuuteen. Tuolloin tuli sanan nälkä. Kansa hoippui pohjoisesta itään etsien Herran sanaa. ”Pohjoisesta itään” selittyä sillä, että kansa joutui menemään melko suoraan itään omalta maaltaan, mutta ensin piti mennä pohjoiseen, sillä suora tie itään kulki läpikulkemattoman erämaan halki. Mutta lohtua ei ollut enää löydettävissä. Pitkään jatkunut luopumus kantoi julman hedelmänsä. Paatumus oli edennyt siihen määräänsä saakka, että paluuta ei ollut. Vika ei ollut Jumalan sanassa. Vika oli siinä, että kansa oli lukuisista varoituksista huolimatta työntänyt sen luotaan ja paaduttanut itsensä.

Mitä näillä asioilla on tekemistä meidän kanssamme? Perustamme on erilainen kuin jo alun perin langenneen Pohjoisvaltakunnan perusta. Seurakuntamme ovat perustetut Jumalan sanan pohjalle. Otamme vakavasti sen uskovien oikeuden ja velvollisuuden, että Jumalan sanaa tulee tunnustaa yksimielisesti. Mutta korvikkeiden vaara on monessa suhteessa samankaltainen kuin aikanaan Pohjoisvaltakunnassa. Millaisia nämä vaarat ovat sinulle? On vaarana, että näet Jumalan sanan yhtenä monien opetusten joukossa, ikään kuin vaihtoehtona tai lisänä tämän maailman aatteille ja näin luovut sen pyhydestä. On vaarassa, että elät tämän maailman rikkauten tuomassa valheellisessa turvassa niin, että pidät Jumalan sanan kuulemista halpana ja se hautautuu maallisten tekemisten alle. Kun seurakunnillamme on ikää jo yli 80 vuotta, on vaarana, että ajattelet seurakunnan olemassaoloa ja toimintaa vain sukuperintönä ja että ulkonainen kuuluminen seurakuntaan sinänsä auttaisi sielua. Vaarallisia korvikkeita, jotka johtavat kolmannen käskyn rikkomiseen, ei tarvitse kaukaa etsiä. Nuo vaaralliset kiusaukset ovat lähellä.

Jos ajatellaan muita käskyjä, ovat korvikkeet myös aivan vierellä. Tänä päivänä houkutukset avioliiton rikkomiseen, puolison pettämiseen tai avosuhteeseen ovat lähellä. Omaatuntoa väärällä tavalla rauhoittavia korvikkeita on tarjolla runsain määrin. On niitä, jotka sanovat rakkauten vaativan tuollaisia asioita. On niitä, jotka ehkä mielessään ajattelevat, ettei sellainen ole oikein, mutta maailmassa levinneiden pahojen ta-

pojen tähden eivät varoita synnistä ja sen vaarasta.

Loppujen lopuksi vaarat ovat hyvin paljon samanlaisia kuin profeetta Aamoksen aikana. Laaja yleinen väärä luulo synnin vaarattomuudesta, ulkonaisesti hyvät olot ja kiusaus turvata aineelliseen hyvään saavat aikaan vaaran ajatella kevyesti Jumalan sanasta ja tyytyä korvikkeisiin. Tätä tulee mitä vakavimmin varoa. Jos menet tuollaiselle tielle, olet jo välittömästi vaarassa. Jos puolustat tuollaista tietä, sillä teollasi olet vaaraksi seurakunnalle, nimittäin siten, että välinpitämättömyyden ja synnin salliminen houkuttelee muitakin samalle tielle ja häpäisee Jumalan nimeä. Tuollaisen tien kulkeminen on kuin kokeilemista, kuinka heikolla jäällä voi kulkea jäihin putoamatta. Tuollainen kokeilu johtaa vaaralliseen hyiseen kylpyyn. Eikä kokeilun tie tule sillä hetkellä vääräksi, kun jäihin vajotaan, vaan se on ollut alun perin väärä. Tällaisen tien päämäärä on tekstimme kuvaama lohdu-ton Jumalan sanan nälkä tai niin kuin Olaus Petri virressä lausuu: "Ken pimeässä vaeltaa, sen epäilyttää mieltä. Sen jalka yhä horjahtaa ja viimein eksyy tieltä."

Oikea Jumalan sanan nälkä

Mitä on sitten oikea Jumalan sanan nälkä? Tätä nälkää ja myös oikeaa ravintoa on maailman loppuun asti. Sanoihan Vapahtaja: "*Minun seurakuntaani eivät helvetin portit voita.*" Tämä tarkoittaa sitä, että uskoa on näinä viimeisinäkin aikoina ja autuuden tie on auki sillä perusteella, että Vapahtaja on maksanut synnit.

Oikea Jumalan sanan nälkä ja ravinto ovat olemassa kiusausten ja vaa-

rojen keskellä. Kyllä sinä tunnet kiusausta jättää Jumalan sanan. Mutta kun tiedät, että vain siitä sanasta saat sielullesi ravinnon, et halua sitä hylätä. Kysy tällaisia asioita: miten minä ja minun perheeni, läheiseni ja muut, voimme varmasti saada Jumalan sanan ravinnon kodin elämässä hartauksissa, seurakunnan kokoontumisissa ja kukin yksityisestikin. Voit huomata, että Raamattu ja oikeat hartauskirjat ovat säännöllistä käyttöä varten. Näin voit totuttautua vastustamaan televisiosarjojen ja muiden vähäpätöisten asioiden voimaa ja ravita sieluasi Jumalan sanalla. Sana opettaa sinua kiittämään Jumalaa maallisesta hyvinvoinnista ja jakamaan sitä niille, jotka tarvitsevat. Sana ravitsee sinua ja on siunaukseksi toisillekin.

Mitä on oikea Jumalan sanan nälkä silloin, kun sinulla on kiusaus langeta aviorikokseen tai muuhun karkeaan synnin tekemiseen? Se on sitä, että kysyt, mitä Jumala sanassaan sanoo, et sitä, mitä ihmiset sanovat tai mikä itsestä tuntuisi oikealle. Näin käytännön tilanteissa tulee sinun sitoa omatuntosi Jumalan sanaan ja saat siitä varjelusta tiellesi.

Mitä on oikea Jumalan sanan nälkä silloin, kun Jumalan sana ja omatuntosi todistavat sinut syälliseksi moniin ja raskaisiinkin synteihin? Se on sellaista kuin oli Pietarilla kielämisensä jälkeen. Kyseessä oli hirveä suru synnin tähden mutta toivo siitä, että Kristus antaa anteeksi. Ja tässä toivossa Pietari jo omisti syntien anteeksiantamuksen ja sanoi Jeesukselle: "Sinä tiedät, että olet minulle rakas." Kristus armahti Pietaria ja niin tämä julisti toisillekin: "*Varmasti tietäköön*



Kun he olivat einehtineet, sanoi Jeesus Simon Pietarille: "Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä?" Hän vastasi hänelle: "Rakastan, Herra; sinä tiedät, että olet minulle rakas." Hän sanoi hänelle: "Ruoki minun karitsoitani." Joh. 21:15

siis koko Israelin huone, että Jumala on hänet Herraksi ja Kristukseksi tehnyt, tämän Jeesuksen, jonka te ristiinnaulitsitte." (Apt. 2:36) Kristus on noussut kuolleista. Kuolema on voitettu. Sana ilmoittaa varmana asiana syntien anteeksiantamuksen jokaiselle uskottavaksi, jokapäiväisenä sielun ravintona käytettäväksi ilosanaksi. Silloin on käsillä oikea ravinto. Sinun ei tarvitse miettiä, mitä ihmiset mistäkin asioista sanovat, vaan saat varmasti turvata Jumalan Karitsaan ja syntien

anteeksiantamukseen hänen nimesään. Silloin olet horjumattomalla pohjalla. Perustanasi on Jumalan Pojan ansaitsema syntien anteeksiantamus, jonka edessä kaikkien syytösten on vaiettava ja murheiden väistytävä. Silloin ei sielu ole vailla ravintoa, vaan turvana on Jumalan horjumaton armo. Olkoon tämän sanan nälkä ja sen saman sanan antama ravinto meillä nyt ja aina. Amen.

*Saarna kirkkokunnankokouksessa
26.5.2007, Kimmo Närhi*

Aito luterilainen kirkko opettaa kuulijoitaan vaeltamaan jumalanpelossa Jumalan kasvojen edessä

Kun Abram oli yhdeksänkymmenen yhdeksän vuoden vanha, ilmestyi Herra hänelle ja sanoi hänelle: "Minä olen Jumala, Kaikkivaltias; vaella minun edessäni ja ole nuhteeton." 1 Moos. 17:1.

On tullut aika tutkia, millainen on aito luterilainen kirkko. Se on tarpeellista ennen kaikkea meille itsellemme. Mutta se on tarpeellista myös sen todistuksen kannalta, minkä annamme ulkopuolelle, varsinkin niille, jotka aikovat perustaa kansankirkosta erillisiä itsenäisiä seurakuntia.

Olen aikaisemmin kiinnittänyt huomiota siihen, että aito luterilainen kirkko opettaa koko evankeliumin oppia, mitään opinkohtaa pois jättämättä. Se tekee sen sopusoinnussa uskonpuhdistuksen pääperiaatteiden kanssa. Halki koko opetuksen pysyy johdonmukaisesti voimassa, että me pelastumme yksin uskon kautta, yksin Kristuksen tähden, sulasta armosta, lahjana, ilman minkäänlaisia tekoja, edellytyksiä tai ominaisuuksia ihmisen puolelta. Kaikki opetus ammennetaan pyhästä Raamatusta, niin että se ainoastaan on oppimme lähde ja normi. Se on myös kristillisen elämän ylin normi.

Toiseksi olen kiinnittänyt huomiota siihen, että aito luterilainen kirkko on evankelinen. Vanhurskauttaminen on pääuskonkohta, johon kaikki muut opinkohdat liittyvät sillä tavoin, etteivät uskonpuhdistuksen pääperiaatteet missään kohden tule kielletyiksi, ja

niin, että pelastus Kristuksessa pysyy kaiken keskuksena. Tähän kuuluu se, ettei kirkko ole lakimainen eikä myöskään lain hylkijä eli antinomistinen.

Nyt haluaisin puhua siitä, että aito luterilainen kirkko opettaa kuulijoitaan vaeltamaan jumalanpelossa Jumalan kasvojen edessä.

Vain evankeliumista elävä ihminen ottaa oikealla tavalla vastaan kehotuksen vaelttaa nuhteettomasti Jumalan edessä. Jumala on Pyhällä Hengellään vaikuttanut meissä uskon Vapahtajaan. Olemme tulleet sydämissämme vakuuttuneiksi siitä, että syntimme ovat olleet Kristuksen päällä ja ovat tulleet sovitetuiksi. Pelastumme armosta ilman omia tekojamme. Olemme jo pyhässä kasteessa saaneet pääsyn tähän armoon. Olemme taivaallisen Isän lapsia ja uusia luomuksia. Uuden ihmisen puolesta yhdyimme ilolla Jumalan lakiin. Niin kuin Jumala kehotti kaikkien uskovien isää, Aabrahamia, vaeltamaan edessään ja olemaan nuhteeton, niin Jumala kehottaa meitäkin. Otamme tämän kehotuksen sydämellemme ja haluamme sen mukaan elää ja osoitautua – ei vain oikeiksi Aabrahamin lapsiksi – vaan ennen kaikkea Jumalan lapsiksi.

Vaeltaminen Jumalan edessä merkitsee sitä, että meillä on elävä tunto siitä, että Jumala on aina meitä lähellä ja että meidän katseemme on häneen päin ja hänen silmänsä ovat meihin päin. Tiedämme kulkevamme mat-

kaamme Jumalan suojelun ja huolenpidon alla. Hiuskarvakaan ei putoa päästämme taivaallisen Isämme sitä tietämättä.

Koska olemme saaneet lahjaksi syntimme anteeksi, haluamme elää hänelle, joka on meitä rakastanut. Emme halua piiloutua hänen kasvojensa edestä, vaan syntimme tunnustaen haluamme käydä häneen eteensä ja kuulla häneltä synninpäästön sanan. Kiitollisina saamastamme armosta haluamme elää hänen tahtonsa mukaan.

Jos ihminen ei ole oppinut tuntemaan syntejään eikä evankeliumia, hän voi suhtautua kehotukseen vaeltava nuhteettomasti kolmella eri väärällä tavalla. Yleisin tapa lie se, että ihminen katsoo eläneensä kunnolla ja ajattelee, ettei hän tarvitse kehotusta elää nuhteettomasti. Koska hän ei ole kiihkoilija, kuten hän saattaa huomauttaa, hän ymmärtää kunnollisella elämällä kunniallista yhteiskunnallista elämää. Mutta sitä hän ei suuremmin ajattele, mitä Jumala asiasta sanoo. Toinen väärä tapa suhtautua kehotukseen elää nuhteettomasti, on se, ettei ihminen piittaa mitään mistään kunniantunnosta, laeista, normeista eikä tavoista, saati lähimmäisistään, vaan elää itsekkyytensä peittämänä jumalatonta elämää. Kolmas väärä tapa, jolla epäuskoinen ihminen suhtautuu kehotukseen elää nuhteettomasti, on se, että hän yrittää olla kunnan ihminen, miellyttää teoillaan Jumalaa ja olla hyvä lä-

himmäisilleen kelvatakseen Jumalalle.

Aidon luterilaisen kirkon tulee varoittaa kuulijoitaan kaikista näistä kolmesta tavasta. Yhteiskunnallinen vanhurskaus on meidän tekoamme eikä se sovita syntejä eikä tee Jumalalle otolliseksi. Julkijumalattomuus taas ei sovi kirkkoon eikä yhteiskuntaan. Ihminen ei tule Jumalalle otolliseksi niin sanotuilla hyvillä teoilla, vaan se, joka on armosta lahjana saanut Jumalan edessä kelpaavan vanhurskauden, tekee hyviä tekoja – ei ansaitakseen Jumalan suosion, vaan koska hän on saanut syntinsä anteeksi armosta, hän mielellään, palkkaa toivomatta tekee hyviä tekoja; onhan hän sisäisesti uudistunut.

Aito luterilainen kirkko kehottaa vakavasti jäseniään iloisin mielin vaeltamaan hurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa. Se, joka luokittelee itsensä uskovaksi, mutta nousee tällaista kehotusta vastustamaan, siten osoittaa olevansa ulkokullattu. Se, joka suhtautuu ivallisesti niihin, jotka eivät elä epäuskoinen maailman tavoin, kertoo käytöksellään kuuluvansa maailmaan. Haluathan sinä sen sijaan kertoa sekä sanoillasi että teoillasi, että olet Jumalan lapsi ja vaellat hänen kasvojensa edessä.

On suurenmoista, että saamme olla mukana kirkossa, joka ahkeroi teossa ja totuudessa olla aito luterilainen kirkko.

Markku Särelä.

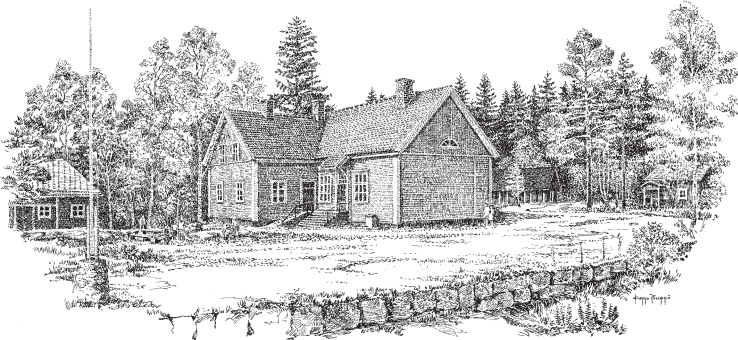
Päätöshartaus kirkkokunnankouksessa Siitamajalla 26.5.2007

Kevätillan hiljaisuus

*Kevätillan hiljaisuus,
vaiennut myrskytuulen puhina.
Tuuli ei enää visko oksia.
Kaikki on tyyntä.
Ole kanssani, Herra,
tule Sanassasi luokseni
aivan sisimpääni.*

*Paina sydämeeni armosi leima:
"Lunastettu."
Voimasi on tehnyt minut vapaaksi.
Nuhtelit syntieni tuulia,
käskit järkeni puhinaa:
"Vaikene!"
Ja tuli aivan tyven.*

Nimim. Pisara, 10.5.07



HYVÄN MIELEN KIRPPUTORI

Onko nurkkiin kertynyt hyväkuntoista mutta itselle tarpeetonta tavaraa? Nyt on aika siivota vinttejä, komeroita ja kaappeja ja tuoda omasta käytöstä jääneet tavarat Hyvän mielen kirpputorille! Kirpputori pystytetään aurinkoisella säällä Siitamajan pihamaalle aikuistenleirin yhteydessä **lauantaina 7.7.07**. Kirpputoripöytien tutkailun lomassa voi nauttia vastapaistetuista vohveleista, kanttiinin antimista sekä leikkimielisistä kisailuista. Sadekelillä kirpputori järjestetään sisällä. Hyvän mielen kirpputorin tuotto ohjataan STLK:n lähetysohjelmaan. Tule tekemään löytöjä ja levittämään hyvää mieltä!

Jotta kirpputoritavaroille saadaan sopivasti pöytätilaa, voit ilmoittaa osallistumisestasi joko sähköpostilla osoitteeseen oumalapp@cc.jyu.fi tai soittamalla: 040 744 1551/Outi Lappalainen. Kerrothan samalla, jos haluat toimia kirpputorilla tai kanttiinissa myyjänä tai järjestää ohjelmaa.

Aikuisten raamattuleiri

Oriveden Siitamajalla 3.-8.7.2007

Otsikko: Varma ja vastaanottamisen arvoinen sana (1 Tim. 1:15)

Tiistaina 3.7. 12.00 Lounas **13.30** Alkukahartaus, **15.00** SK-lauluja, **19.10** Iltahartaus.

Ohjelmassa muina päivinä: Aamu- ja iltahartaudet, raamattutuntisarja apostoli Paavalin ensimmäisestä kirjeestä Timoteukselle, oppitunteja mm. seuraavista aiheista: Ei ihmisten sanana vaan Jumalan sanana (1 Tess. 2:13), Ei korvasyyhyyn vaan parannukseksi (2 Tim. 4:3), Että teillä olisi elämä Jeesuksen nimessä (Joh. 20:31). Lisäksi laulutunnit, lasten ja nuorten tunnit, iltahjelmat, todennäköisesti myös terveisiä ulkomaisilta vierailta jne.

Sunnuntaina 8.7.

9.00 Aamurukous
11.00 Ehtoollisjumalanpalvelus
n. 12.15 Lounas

Opettajina ovat pastorit Rupert Efraimson, Markku Särelä ja Kimmo Närhi sekä Edward Brockwell. Leirimaksu koko ajalta on 105 euroa, vuorokaudelta 21 euroa. Lapset, opiskelijat, työttömät, yksinhuoltajat puoli mak-sua.

Ilmoittautuminen viimeistään to 28.6. Kimmo Närhille Rajakatu 7
15100 Lahti, puh. 03 -7823 097, 040 - 756 7659,
sähköposti: "kimmo.narhi@luterilainen.com".

Kastettu:

Vapahtajan armon yhteyteen ja Tampereen Tunnustuksellisen Luterilaisen Seurakunnan jäseneksi on pyhässä kasteessa otettu Julius Terho Eemil Kela, syntynyt, 10.4.2007, kastettu 20.5.2007.

"Nyt veljet, siskot, veisatkaa Ja kiittäkäämme Jumalaa, kun kautta kal-liin kastehen on tuonut meille autuuden." (SK 107:1)



Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelus* keskiviikkoisin klo 19. HPE 20.6. ja 25.7. Poikkeus: ei jumalanpalvelusta 13.6. ja 4.7.

Siitamaja: *Jumalanpalvelus* su 10.6., 17.6., 1.7., 8.7. (HPE), 22.7., 5.8., 19.8. klo 11 paitsi 17.6. HPE klo 10 ja jumalanpalvelus klo 11. Aikuisten raamattuleiri 3.-8.7.

Karstula: *Jumalanpalvelus* pe 27.7. klo 13 (HPE) Tatu ja Katri Lahdella.

Kihniö: to 26.7. klo 12 Hautamäellä.

Lahti, Rajakatu 7. *Jumalanpalvelukset* su klo 16. HPE 10.6. ja 29.7. Poikkeus: ei jumalanpalvelusta 17.6. ja 8.7. *Seurakuntailtapäivä* la 30.6. Tammisselä klo 15.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* su 10.6. ja 29.7. (HPE) klo 11.

www.luterilainen.com sivuillemme on lisätty runsaasti uutta hartauskirjallisuutta ja saarnoja.



Seurakuntien yhteisiä tilaisuuksia loppuvuonna 2007:

Esirippikoulu ja nuorten päivät 31.8.-2.9. Siitamajalla

Syysjuhla

29.-30.9. Siitamajalla

Uskonpuhdistusjuhla

la 3.11. Lahdessa

Joululeiri lapsille ja nuorille

28.-31.12. Siitamajalla.

Radio YLE 1

Iltahartaus ti 28.8. klo 18.50 pastori Kimmo Närhi

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com
Siitamajan puh.: 03-3345371
(käytössä vain Siitamajan toiminta-aikoina)

www.luterilainen.com

Sisällys:

Uskonvanhurskauden vahvistus, Martti Luther.....	162
Suurempiarvoisia kuin linnut, KN.....	163
Yleinen vanhurskauttaminen, KN.....	165
Kenelle kuuluu seurakuntatyö? RE.....	171
Iankaikkinen liitto ja hyvät teot, KN.....	173
Yksimielinen vai erimielinen kirkko? KN.....	174
“Herra on minun paimeneni”MW,Yli 75 vuotta sitten.....	177
Konfirmaatio; Kristitty ja seurakunta 5, KN.....	180
Mitä opetamme pelastustiestä ja kääntymyksestä, FP.....	182
STLK:n XLI varsinainen kirkkokunnankokous, KN.....	185
Herran sanojen kuulemisen nälkä, KN.....	186
Aito luterilainen kirkko opettaa kuulijoitaan vaeltamaan jumalanpelossa Jumalan kasvojen edessä, MS.....	190
Toimintatietoja ja ilmoituksia.....	192
Kansi: "Heillä ei ole viiniä." Joh. 2:3 Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Lahti: 151930-6101857,
Helsinki: 127030-18973. **Luterilainen -lehti** : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti:
kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle
54108. **2)** Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilauhinna 2007: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

**Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti,
puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.**

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Eeva Voima, Sopukantie 3, 45720 Kuusankoski .

Sähköposti: eeva.voima@pp.inet.fi

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com